

2. svazek sborníku mladých slovenských marxistů. Karikatury G. Grosze, O. Dixe a F. Masereela. Úryvek románu Vl. Vančury. Citáty, články, verše. Dobré i špatné. Základní neporozumění poetismu. „Poetisti... nie sú to celí ľudia, sú to romantické a chorobné individúá.“ Zaměňují umění a politiku. Dav lze odvozovati též od slovesa zvratného „dáviti se“. 64 stran. Červený vykřičník, tučné linky.

(Pásmo 1, č. 11—12, květen 1925)

POZNÁMKA NA ADRESU POLOŠOSÁCKÝCH
(STUDENTSKÁ REVUE)
A SKALNĚŠOSÁCKÝCH KRITIKŮ
(FERDINAND PEROUTKA) POETISMU

Pan Peroutka napsal do Přítomnosti (číslo 13, ze dne 9. dubna) tak „skvělý“ článek proti poetismu, že bychom vlastně ihned měli zastavit naši kritiku poetistické teorie. Učinili bychom tak, kdyby nám neběželo o vyjasnění pojmů „revoluční literatura“, „modernost“ a „forma či obsah“ ze stanoviska ne ryze umělecké nebo formální, nýbrž všeobecné, tj. sociální revoluce. Nemusíme zajisté konstatovat, že náš boj proti poetismu a donquijoterie páně Peroutkovy nemají ani té nejmenší příbuznosti. Nenapočítáme mu také oněch dobře zasloužených kritických pětadvacet, po kterých dotyčný článek přímo křičí..., ocitujeme si pouze malý úryvek jeho kritické duchaplnosti a litujeme pouze, že nemáme dosti místa, abychom otiskli celý článek jako příspěvek k sociologii skalního šosáctví:

„Život lidský je beze vší pochyby poetický, dovedeme-li se na něj rádně podívat. Koketujeme-li s krásnou ženou, tvoříme krátkou lyrickou báseň. Díváme-li se na květinu, je to kus poezie popisné. Nemáme-li peněz, je to elegické distichon. Oženíme-li se, píšeme na vlastní kůži hru ze života o třech jednáních... A sedneme-li si na chvíli na záchod, stvoříme tím kratičký cynický epigram.“